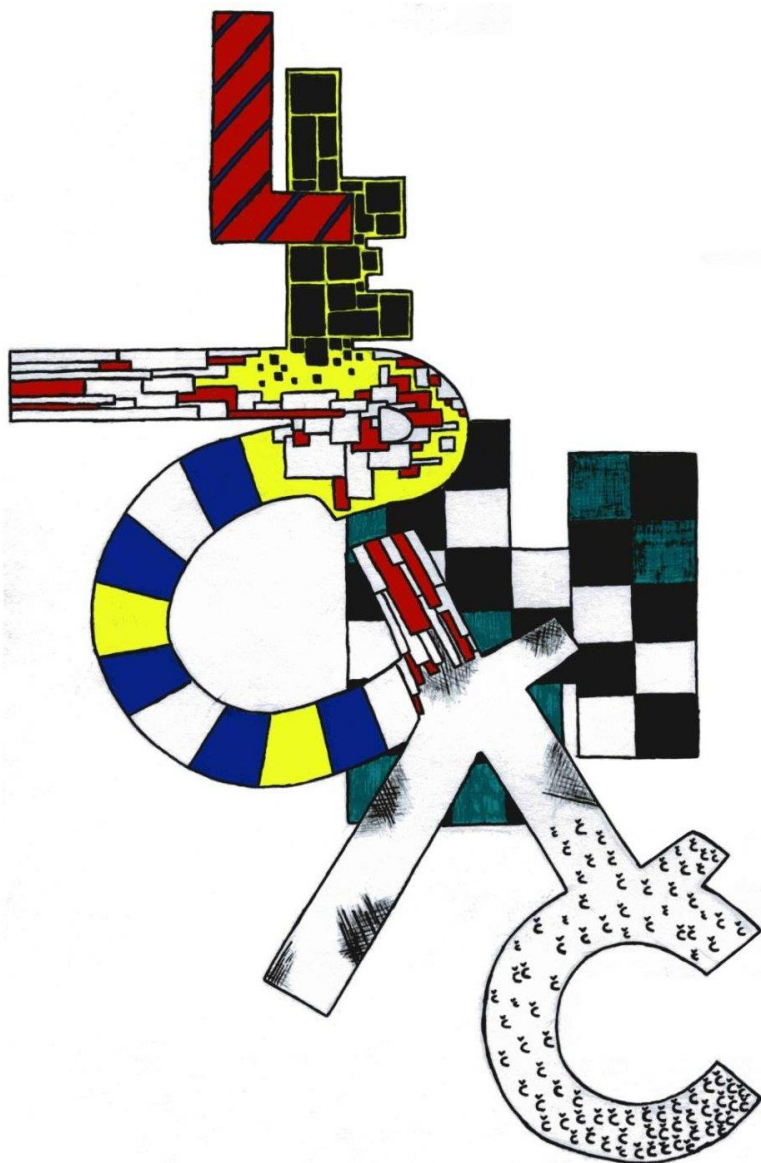

22/2014 – ročník VII.

Budoucnost očima mládí

Snad nikdo se jí nevyhne. Kdekdo si rád zavzpomíná na onu životní éru plnou nerozvážnosti a ideálů s jistým přísunem nostalgie. Kdo by se nechtěl vrátit do těchto let a zůstat mladý? Tehdy svět vypadal jinak.

Ztráta iluzí, praví spisovatel romanismu. Ano, mládí je plné často odlišných představ týkajících se budoucnosti. Mladí nemají v popisu práce dívat se do budoucna skeptickým pohledem, plni obav, jak asi dopadne jejich cesta životem. V průběhu času, zejména v období rané dospělosti, dochází ve většině případů ke ztrátě iluzí a demystifikaci. Mladí jsou bez jakékoli milosti vrženi do života a shledávají, že se tento život poněkud liší od jejich představ. To bychom jim mohli vytknout. Proč se nedívají na svět reálně? K čemu je mít na očích růžové brýle? Na druhou stranu, není právě v tomto kouzlo mládí? Cožpak je v dnešní době mít nějaké ideály zcela nemístné? Kdo by si rád nezavzpomínal na ty časy, kdy mu ležel celý svět u nohou?

Avšak ne všichni mladí sdílí tento pohled na svět a na budoucnost. Jsou tací, kteří se již na prahu života cítí okolním světem zcela znechuceni a jejich cílem je jen nějak přežít. O budoucnosti nepřemýšlejí, neboť nic dobrého je stejně nečeká. Možná bychom se měli zamyslet, z čeho tento jejich postoj pramení a zda jsme ho částečně nezavinili my, dospělí. Třeba nechtějí žít tak prázdný a bezcenný život, jaký jim ho podáváme. Snad měli své ideály, o které jsme je však připravili.

Ať už mladí ke své budoucnosti zaujmají jakýkoliv postoj, s velkou pravděpodobností se jejich představy od budoucí reality budou lišit. To jim ale nemůžeme mít za zlé, neboť to k nim zkrátka patří a s jejich dosavadními životními zkušenostmi to zřejmě ani nemůže být jinak. Takže až se od některého z nich dozvíte, že bude rockovou hvězdou nebo že vyřeší globální problémy lidstva, neberte mu to, prosím vás o to...

Marek Čaha (G7)

Tříměsíční studijní pobyt ve Francii v Lycée de La Sauque La Brède (září - listopad 2013)

Na začátku letošního školního roku jsem měla tu možnost a štěstí, že jsem mohla strávit jeden trimestr na francouzském lyceu v La Brède, což je městečko ležící asi 20 kilometrů od Bordeaux. Během prázdnin jsem se snažila připravit se na francouzštinu, takže jsem si opakovala slovní zásobu a gramatiku a myslela si, že mi to bohatě vystačí. To jsem ovšem netušila, že první den v nové škole zjistím, že svým vrstevníkům nerozumím ani slovo, a že budu vzpomínat na „rychlé“ poslechy, které jsme dělali v hodinách francouzštiny.

Co se týká ubytování, obě moje korespondentky zůstávaly ve škole až do večera, a tak jsem byla ubytovaná ve školním internátě se dvěma studentkami na pokoji. Ráno jsme vstávaly před 7. hodinou. Jelikož se však internát v 7:30 hod. zamykal a nebyl přístupný až do večera, trvalo mi minimálně dva týdny, než jsem si dokázala vzít všechny věci s sebou bez toho, abych si musela všechno půjčovat nebo venku mrznout. V 7:30 hod. byla snídáně a poté v 8:20 hod. začínalo vyučování.

Studium na francouzském lyceu trvá tři roky a dělí se na tři studijní větve - literární, ekonomickou a přírodovědnou. Já jsem si kvůli francouzštině vybrala větev literární, takže jsem měla spoustu dějepisu, literatury a francouzštiny. Nevýhodou ale bylo, že jsem neměla žádné

hodiny chemie či matematiky. I kvůli tomu maturující student z literární sekce nedokáže vypočítat ani jednoduchou rovnici.

Výuka probíhala podobně jako u nás, i když velká většina učitelů studentům vyká a učitelé se často střídají, takže se navzájem se studenty skoro neznají. Ve třídě nás bylo 33 a hodiny trvaly 55 minut bez přestávek (kromě jedné volné hodiny na oběd). Škola vždy končila v 17:15 hod., kdy jsme měli svačinu a externí studenti mohli jít domů. Většina ale zůstávala na internátě, což znamenalo společnou večeři a povinné studijní hodiny až do 21:30 hod.

Školní budova vypadá úplně jinak než u nás. Je to spousta tříd umístěných vedle sebe bez společné chodby. Při každém přechodu do jiné třídy jsme museli jít ven přes park, což nebylo v dešti nebo v zimě zrovna příjemné. Škola je soukromá, takže většina studentů byli ti, „kteří si to mohli dovolit“, což se někdy odráželo v jejich studijních výsledcích. Co se mi ale líbilo, bylo, že když někdo hodně rušil v hodině, nebo se choval nevhodně, zůstal v pátek a sobotu ve škole a uklízel, nebo byl ze školy vyloučen na tři dny. To byl pro něj opravdu trest, protože v den návratu musel mít všechno učivo doplněné a jeho rodiče museli zameškané hodiny zaplatit.

I známkování je trochu jiné, vysvědčení bývá třikrát do roka po každém trimestru a známky se pohybují od 0 do 20 bodů (20 bodů znamená nejlepší výsledek). Výsledná známka je vždy průměrem všech známek s tím, že každá známka má jiný koeficient. Malé testy mají například koeficient 1, ale velké testy, které trvají 3-4 hodiny, mají koeficient 5. Na vysvěd-

čení se potom vedle výsledného průměru z každého předmětu objeví i průměr třídy a průměr nejlepšího a nejhoršího žáka z každého předmětu. Dále je na vysvědčení uveden celkový průměr žáka. I tady má každý předmět jiný koeficient podle důležitosti (např. francouzština má větší váhu než tělocvik). Pokud má někdo celkový průměr menší než 10 bodů, musí většinou celý ročník opakovat, což - oproti nám - je opravdu běžné.

Největší (pozitivní) překvapení pro mě představovala školní jídelna. I když jsme každý den museli mrznout venku alespoň půl hodiny, než jsme se dostali dovnitř, stálo jídlo opravdu za to. Na snídani jsme měli croissant nebo bagetu, k tomu spoustu druhů džemů nebo marmelády, k pití kávu, kakao nebo čaj. Na oběd a na večeři jsme měli salát, hlavní jídlo s výběrem mezi dvěma přílohami, poté dezert a ovoce.

Co mne naopak překvapilo nepříjemně, byla angličtina. Kromě asi pěti studentů, kteří byli z Irska nebo Anglie, jsem snad nenašla nikoho, kdo by uměl dobře anglicky. Nakonec to byla výhoda, protože jsem byla nucena mluvit francouzsky, ale na začátku, když jsem se zkusila na něco zeptat anglicky, tak jsem nedostala buď žádnou odpověď, nebo odpověď v lámané angličtině, které jsem nakonec ani nerozuměla. Také jsem si všimla, že Francouzi jsou v učebních plánech opravdu silně zaměřeni na Francii, což znamená, že se v literatuře bere v podstatě jen francouzská literatura a v zeměpisu jsme se vždy zaměřovali jen na Akvitánii či na další francouzské regiony, takže jsem potom musela všem vysvětlovat, kde vlastně to „Československo“ leží.

Velmi pozitivní bylo také to, že většina Francouzů byla neskutečně pohodová. Vůbec se nestresovali ani nezmatkovali, např. i když jsem měla po škole domů přijít výjimečně ve 13:00 hod, a namísto toho jsem se vrátila až v 15:00 hod. (protože jsem se ztratila a neměla jsem na nikoho z rodiny telefonní číslo), maminka mě s úsměvem a v klidu přivítala, bez toho, že by zjišťovala, proč jsem přišla pozdě.

První měsíc jsem trávila víkendy u své korespondentky Juliette, která bydlela v Marmond. Potom jsem se každý víkend střídala u ní a u mé druhé korespondentky Margot. O víkendech jsme často jezdili s rodinami po Francii, takže jsem díky tomu navštívila Cognac, Toulouse, Baskicko nebo Cap Ferret. Obě rodiny byly moc milé a připravovaly mi různá typická francouzská jídla, jako např. crême brûlée, foie gras, mille-feuilles, ústřice a všechny možné druhy sýrů. A také je nutné podotknout, že když jsem potřebovala pomoci, všichni mi velice ochotně pomáhali a všechno vysvětlovali, jak učitelé, tak studenti, takže nakonec jsem si našla i pár opravdu skvělých kamarádů a kamarádek.

I když to byly jen tři měsíce, být neustále sám v cizím prostředí nebylo vždy jednoduché. Přesto jsem moc ráda, že jsem tam mohla jet. Nejen kvůli francouzštině, ale taky kvůli všem lidem, které jsem poznala, a mnoha získaným zkušenostem. Byla jsem postavena před problémy, o kterých bych si nikdy nemyslela, že je dokážu zvládnout. Opravdu to stálo za to. Budete-li mít možnost odjet na delší dobu do zahraničí, určitě jeďte!

Markéta Solnická (G7)

Foto © archiv M. Solnické (G7)

**Gastronomická soutěž
studentů francouzštinářů G4 - G7
O nejlepší tříkrálový koláč
(Galette des Rois)
CMGaSOŠPg Brno, 9. 1. 2014**

Foto © S. Cyrila

11. reprezentační ples Klubu přátel cyrilometodějské školy v Brně o. s. Brno, KC Dělnák, 30. 1. 2014

Když nám na začátku školního roku paní profesorka Můčková, naše třídní, oznámila, že nás tento rok čeká organizace školního plesu, nikdo jí moc pozornosti nevěnoval. Když se ale o plesu zmínila o pár měsíců později, bylo to něco jiného.

Vypukl chaos, všichni začali vymýšlet, jak by to mohlo vypadat a co by tam mohlo být zahrnuto. Na tom by nebylo nic špatného, kdyby každý nevymýšlel aktivity na vlastní téma. Po měsíci hádek a bojů o svou pravdu nám došlo, že s takovouto ples nebude nikdy. A tak z původní volné ruky vzešla demokracie pod taktovkou Heleny Žižkovské, slečny, která se s vervou ujala celé organizace.

Započalo velké hlasování o tématu plesu, které nakonec vyhrálo Španělsko. Hlasováním jsme se také rozdělili do skupinek, kdy měla každá na starosti něco jiného. Největší problémy se ukázaly v oblasti předtančení, jelikož nejbližší k jakémukoli klasickému tanci jsme se dostali teprve v tanečních. Avšak nakonec se obětovala nadějná tanečnice Michaela Ryšavá, která nám sestavila choreografii a naučila nás ji. Mezitím se začaly shánět dárky do tomboly formou free-style rapu a beatboxu. Na základě svého pozorování mohu říct, že tato naše umělecká vsuvka byla úspěšnější u studentů vyšších ročníků, kteří nás vítali s nadšením, zatímco mladší ročníky při našem vystoupení nasadily výraz údivu a nepochopení.

Dny šly dál, sháněly se prostory, jídlo, započala manufaktura výzdoby, zvalo

se na ples, prodávaly se lístky, peklo se ve velkém stylu, od cukroví až po cupecaky, rozdělilo se moderování a najednou to bylo tady.

Nadešel den D. Po skončení vyučování jsme se přemístili do Dělnického domu, kde jsme zdobili sál, prostírali stoly, docvičovali poslední taneční krea-ce, chystali občerstvení a šatnu. Jak se ručičky hodin posouvaly k sedmé hodině večerní, byla cítit menší nervozita. Ta však po slavnostním zahájení zmizela. Hosté tančili, povídali si, smáli se, pozorovali vystoupení šermířů, gymnastek, zpěváků a tanečnic a podporovali je potleskem, který pro naši třídu G6 zněl po všem tom stresu jako rajska hudba.

Ve dvě hodiny po půlnoci byl ples ukončen, hosté odcházeli a my začali s úklidem. Naštěstí se naši i dobrovolníci z řad hostů a rodičů, kteří nám s tímto nelehkým úkolem pomohli. Po dvou hodinách zametání, utírání a vyhazování jsme i my opustili prostory Dělnického domu, čímž ples skončil také pro nás.

Odjezdem domů a spánkem však aktivity spojené s plesem rozhodně neskončily. Neustále jsme se k celé akci vraceli, a to především díky fotodokumentaci. Mnozí se zajímali o fotky, které by si založili do svých fotoalb, aby si mohli atmosféru plesu přiblížit kdykoliv, třeba i teď. Snad mohu říct i za své spolužáky, že nás tato akce semkla, neboť jsme ples nejen společně připravili, ale také si ho i společně užili, ať už na parketu, podiu nebo v šatně.

Závěrem bychom rádi popřáli svým následovníkům, ať mají stejně krásné zážitky spojené s pořádáním 12., 13. či kteréhokoliv dalšího plesu Klubu přátel cyrilometodějské školy v Brně.

Deborah Romaňáková (G6)

Foto © V. Zúkalová (G6)

**Gastronomická soutěž
studentů francouzštinářů G4 a G5
O nejlepší palačinku (La Chandeleur)
CMGaSOŠPg Brno, 3. - 7. 2. 2014**

Foto © K. Kunzfeldová

Má vlast?

V dnešní době je pro každého občana velmi důležité být alespoň někdy hrdý na místo, kde žije. Být hrdý na něco, co jeho stát dokázal, v čem je lepší oproti ostatním státům a národům, čím se může pochlubit... To vše potřebuje každý z nás čas od času cítit. V současnosti, plné negativních zpráv, se však vlastenecké myšlenky a citění v naší vlasti často ubírají různými směry. Panující pesimismus a životní skepse zapůsobily na náš národ natolik, že najednou má velká část společnosti ve zvyku na svou vlast spíše nadávat a stěžovat si, než ji chválit a oslavovat. Jsme tedy stále na svou vlast hrdí?

Češi byli ve své historii představeni jako svébytný národ, patřičně hrdý na sebe i své výtvoř. Časy se však mění a při pohledu do dnešní doby se s vlasteneckým opojením ve společnosti setkáváme jen velmi zřídka. Velkou roli zde hraje nepřítel vlastenecky naladěné veřejné mínění, ovládané převážně českými médii. Podle mne zapřičiňují špatnou náladu ve společnosti, se kterou pokles národní hrdosti souvisí, právě média. Lidé se totiž z médií o své vlasti dozvídají převážně špatné zprávy: kde všude se staly vraždy a loupeže, kolik peněz vláda utratila zbytečně, co vše zdrazilo a jak čeští politici na mezinárodní scéně znevažují svým vystupováním dobré jméno naší vlasti. Jak se pod nápoem takových zpráv může někdo radovat z toho, že žije v Česku?

Avšak nejen média jsou příčinou. Když dnes například někde zazní státní hymna, setkáváme se běžně s tím, že lidé

na ni nereagují, nevstanou ze svých míst, natož aby si ji zazpívali. Státní vlajky a jiné symboly vidíme v ulicích jen na pár budovách, patřících převážně státním institucím. Pro tyto jevy nemůžeme najít jiné odůvodnění, než se jen smířit s tím, že Češi svou hrdost ztrácejí.

S českou národní hrdostí to ale podle mého názoru zas tak špatné není. Stále totiž máme alespoň několik příležitostí, kdy si na svou vlast rádi vzpomeneme. Ve dnech státních svátků vidíme v ulicích vlajky na každém kroku, média v tu dobu na čas píší o naší vlasti pozitivně, a proto se i naše hrdost na českou vlast projeví minimálně v naší mysli. Dalším podstatným hybným momentem jsou oslavy především sportovních úspěchů našich reprezentantů. V takových okamžicích se ulice, návsi i samoty zaplaví národními barvami, všichni se radují a oslavují svou vlast. Na vesnicích a na venkově všeobecně se poté národní cítění projevuje častěji pomocí zachovávaní tradic a organizování různých místních akcí. Češi tedy mají své okamžiky národní hrdosti.

Otázkou však zůstává, zda oslavy sportovních úspěchů či truchlení nad úmrtím význačné osobnosti stačí k tomu, abychom se cítili jako vlastenci. Tyto okamžiky jsou totiž krátkodobé a rychle pomíjejí a s nimi bohužel pomíjí i naše vlastenectví. Domnívám se, že Češi svou hrdost zčásti již ztratili, nebo ji neumějí dát najevo. Protože tak málo projevů vlastenectví, se kterými se dnes setkáváme, rozhodně není důstojné historie našeho národa. Občané ji raději pošpiní, než aby ji vychvalovali a byli na ni hrdí... Nebo je to nakonec přece jen jinak?

... s prof. Jitkou Markovou**Dobrý den! Můžete se nám stručně představit?**

Jmenuji se Jitka Marková. Co se týká mého profesního života, vystudovala jsem Pedagogickou fakultu MU v Brně, obor anglický a německý jazyk. Poté jsem nastoupila na gymnázium Elgartova v Brně, kde jsem byla s mateřskou paudou do loňského roku. Z důvodů stěhování a dlouhého cestování po Brně jsem přestoupila na tuto školu. Co se týká mého osobního života, jsem vdaná, kromě manžela mám dvě děti (8 a 5 let). Moc si vážím toho, že mám spokojenou a zdravou rodinu.

Odkud pocházíte?

Pocházím z malé vesnice Jinošov u Náměště nad Oslavou. Po studiích na vysoké škole jsem zůstala spolu s manželem v Brně. O letních prázdninách došlo pro mě k veliké změně, protože jsem se spolu s rodinou přestěhovala do Zbraslavi směrem na Rosice, Zastávku u Brna. Je zde krásná příroda. Z této vesnice pochází můj manžel.

Co vás inspirovalo k učitelství, konkrétně angličtiny?

Jazyky mě bavily na gymnáziu, a jelikož jsem cestovatelský typ, o to větší byla touha se je naučit. S angličtinou jsem začala poměrně pozdě - až na gymnáziu. Hodně mi pomohl pobyt v Anglii a Německu jako au-pair.

Jak se vám v naší škole líbí?

Ve škole se mi líbí. Je mi blízký duch školy, jsem také věřící. Výborní jsou kolegové v kabinetu. Uvítala bych více kluků ve třídě, hlavně na pedagogické škole, protože dělají zdravou atmosféru ve třídě. Ale jinak, jak jsem již řekla, jsem spokojená.

Co ráda děláte ve volném čase?**Máte nějaké záliby a koníčky?**

Jsem aktivní člověk, miluji procházky a výlety v přírodě, nejlépe s celou rodinou. Ráda lyžuji, bruslím, jezdím na kole, plavu. Teď jsem ve fázi, že učím tyto dovednosti své děti. Baví mě také čtení knih, bohužel teď na to nemám moc času. Také se velmi zajímám o interiéry. Postavili jsme si s rodinou rodinný domek a já si plním svůj designerský sen. Moc mě to baví.

Cestujete ráda? Jaká místa jste již navštívila?

Cestování mám moc ráda. Navštívila jsem poměrně dost evropských zemí. Od Anglie, Švédska po Řecko, Čnou Horu. Velmi ráda bych se podívala do Turecka, Skotska. Krásné by bylo vidět národní parky USA.

Máte nějaké oblíbené knížky/zpěváky/filmy?

Bohužel teď příliš často nečtu, ale snažím se číst knížky v němčině, abych si udržela jazyk. Momentálně mám už delší dobu rozečtenou Bílou Masajku od paní Hoffmannové.

Hrajete na nějaký hudební nástroj?

Na základní škole jsem hrávala na klavír, ale už jsem skoro všechno zapoměla. K hudbě mám pozitivní vztah.

Chcete něco vzkázat našim čtenářům?

Studentům vzkazuji, ať berou školu s pozitivním přístupem. Učitelé jsou úplně normální lidé.

Děkujeme za rozhovor!

Markéta Solnická (G7)

Mgr. Jitka Marková

- narozena 8. 12. 1976
- absolventka PdF MU Brno
- v naší škole vyučuje angličtinu prvním rokem
- mezi její záliby patří cestování, příroda, sport
- má tři sourozence
- momentálně žije se svou rodinou ve Zbraslavi
- má dvě děti, Aničku a Tomáška

Foto © archiv J. Markové

VYBÍRÁME Z LITERÁRNÍCH DĚL

Paul Bourget: *Beau soir*

Lorsque au soleil couchant les rivières
sont roses
Et qu'un tiède frisson court sur les
champs de blé,
Un conseil d'être heureux semble sortir
des choses
Et monter vers le coeur troublé.

Un conseil de goûter le charme d'être au
monde
Cependant qu'on est jeune et que le soir
est beau,
Car nous nous en allons, comme s'en va
cette onde:
Elle à la mer, nous au tombeau.

Paul Bourget: *Krásný večer*

Přeložil Vojtěch Otruba (G8)

Když v slunci sklonku dne řeky růžovějí
a vlhý vánek běží polem pšenice,
zdá se, že věci se touhou štěstí chvějí,
jež smutného stoupá do srdce.

Zvláštní touhou zakusit půvab života,
když večer je krásný a mládí žijem čas.
Neboť všichni scházíme jako vlna ta:
Ona v moře, ve hrob každý z nás.

**Jak se vám líbil letošní školní ples?
Co byste zlepšili, nebo co se vám
naopak líbilo?**

Helena Smékalová (G5)

Ples se mi líbil, nejvíc tedy kapela, která hrála naprosto úžasně. A co bych zlepšila? Možná cenu.

Terezie Cajzlová (G5)

Ples byl asi nejlepší, co zatím kdy byl, takže klobouk dolů organizátorům! Nejzajímavější bylo asi půlnoční překvapení, předtančení a kapela. Co se týče negativních poznámek, tak mě nic nenapadá. Fakt poklona.

Magdaléna Škrášková (G6)

Myslím, že se nám ples celkem povedl. Všichni vypadali spokojeně a opravdu jsem byla pyšná na naši výzdobu. Rozhodně ale musím přiznat, že celkem fiasko byla naše šatna. Mezi taškami a kabáty jsme měli skutečně nepořádek.

Marek Caha (G7)

Letošní ples byl perfektní! To, co se nám nepodařilo vychytat loni, to se G6 podařilo letos! Co oceňuji? Téma, předtančení, jednotlivá vystoupení, fotokoutek, místo konání... Co bych zlepšil? Nevím, musel bych ještě dlouho přemýšlet.

Zdislava Klementová (G7)

Letošní ples se mi moc líbil, dobrý nápad byl ten fotokoutek, ale přidala bych větší výběr jídla.

Dominik Levíček (G8)

Letošní školní ples se mi velice líbil a fakt jsem si ho užil. Nic bych nezlepšoval. Co bych naopak chtěl vyzdvihnout nejvíc, je předtančení, které bylo perfektně připravené, a také moje výhra Metaxy v tombole.

Monika Kozlová (G8)

Ples se mi moc líbil, hlavně organizace G6 a jejich program (spousta vystoupení). Jen možná ta cena – na študáky je to hodně peněz!

Sabina Kašparová (PL2)

Tento ples jsem navštívila poprvé a na-prosto splnil má očekávání. Teď už vím, že nevynechám žádný rok, ani poté, co již nebudu studentem naší školy.

Kateřina Pokorná (G7)

Repro © yochan91

Člověk očima mobilu

Nejsem výrazný, nepatřím mezi největší, ani nejnovější, přesto už mám své stálé místo v kapse svého majitele. No, stálé možná není správný výraz, ale přál bych vám ho vidět, když mě nervózně hledá po celém domě, když mě v té kapse nemůže nahmatat.

Co jsem na světě, viděl jsem už hodně lidí, ale nejlépe z nich znám svého majitele. Myslím samozřejmě toho současného – koupil si mě totiž v bazaru, kde jsem hnul ještě měsíce po tom, co mě tam první majitel nechal. Ten se ke mně nikdy moc hezky nechoval. Používal mě výhradně pro volání a občas to vypadalo, že o mně ani neví. Za nějaký čas mě stejně vyměnil za novější model. Nevděčník jeden!

To vše se ale před několika měsíci zásadně změnilo. Můj nový majitel si mě určitě váží, ale občas mi připadá trochu jako blázen. Někdy nevolá nikomu, jindy se zase pokouší volat několika lidem současně. Je také schopný psát zprávy jednomu člověku tak dlouho, dokud si není jistý, že na nic nezapomněl. Občas to vypadá, že se mě snaží vybit až do morku baterie. Když se zaseknu, dokáže se pěkně naštvat, ale nikdy mi neublíží. Oproti prvnímu majiteli nevyužívá jen funkci volání, ale také čtečku knih, přehrávač hudby i videa, slovníky, kalendář a internetový prohlížeč. Občas je těžké jeho chování pochopit, například když mě vytáhne z kapsy a zapne, dlouho stupidně přejíždí v menu sem a tam, jako by hledal

něco, co ani neexistuje, po chvíli mě zase vypne a vrátí do kapsy.

Na druhou stranu nesmím zapomenout, co všechno pro mě dělá. Utírá a čistí mě od prachu, snaží se, abych nespádl na zem nebo do vody, kupuje mi fólie, aby se mi nepoškrábal displej, když je zima, dává mě do obalu, v létě mě zase chrání před vedrem... Zkrátka dělá pro mě první i poslední.

Lidé jsou různí, ale myslím, že napodruhé se povedlo a já jsem skončil v dobrých rukou.

Jan Nedbal (G4)

* * *

Líčení

Noční Brno trochu jinak

Brno mě vždy nejvíc zaujme v noci. Není tím neklidným a spěchajícím městem plným ruchu a špíny. V noci vypadá úplně jinak!

Všude blikají světýlka a já stojím na ploché střeše našeho domu. Nemůžu se tohoto pohledu nabažit. Je to nádhera! Celé město se najednou zklidní, všichni zpomalí... Jen občas kolem projede nějaký blázen na motorce, který si očitivně neváží vlastního života, když si to tak uhaní červená nečervená. Ale to už je dávno za rohem. Nás teď zajímá, co se děje kolem. Už se neocitáme na střeše rodinného domu, právě se procházíme po náměstí Svobody. Je tu ticho. Nikde nikdo. Společnost nám dělají pouze pouliční lampy, které se nám jednou za čas připomenou tím, že na chvíli zhasnou a zase se rozsvítí. Jako by nechtěly, aby-

chom zapomínali na důležitost jejich poslání v nočních hodinách.

Přesouváme se dál, k Hlavnímu nádraží. Cestou narazíme jen na pár zamilovaných párů, občas na spěchajícího opozdilce nebo Vietnamce, který právě zavírá svůj „non stop“ obchůdek s různými pochoutkami. Když už ale kolem někdo projde, tváří se tak vražedně, že byste nejraději utekli a ani se neohlédli.

Na Hlavním nádraží je lidí už o něco více. A také světla tu přibývá. A to jste ještě neviděli „Hlavák“ během nějakých oslav, jako je například Silvestr, nebo během hokejového zápasu. To se to tu hemží lidmi jako v mraveništi. Když chci přejít pouhou silnicí, potřebuji aspoň o 10 minut víc než běžně. Je to jako prodírat se křovím. A možná ještě horší!

Ale pojďme se vrátit k tomu klidnému, tichému a krásnému Brnu, o kterém jsem psal v úvodu! Nemůžu tvrdit, že v tak velkém městě nejsou ošklivá a nebezpečná místa. Brno má spoustu temných uliček a zákoutí, kde může čekat velmi nepříjemné překvapení nejen pro majetného kolemjdoucího, ale i pro mladé potulné, jako jsem třeba já. Už mnohokrát mě vylekal nějaký podivný gentleman celý v černém, s černým kufříkem v ruce a slunečními brýlemi na očích. Nevím, na co je měl, a v té chvíli mě už ani nezajímalo, že si nějak podezřele rychle a v podezřelou hodinu vybíral peníze ze svého účtu v České spořitelně. V tu chvíli jsem totiž utíkal na rozjezd.

To je vždycky jízda! Víc než přeplněný autobus se řítí víc než prázdnou silnicí. To je kombinace! Představte si, že jste sardinka v plechovce a nějaký malý klučina s celou tou plechovkou kutálí ze schodů. Asi k něčemu podobnému bych

to přirovnal. Jediný rozdíl je v tom, že sardinky jsou všechny potichu a nevydávají žádné pachy. V nočním autobuse je to trošku jinak. Pach by se dal srovnat se včerejším „kompotem“, který tu nechal soused, když dostal pořádnou ránu do břicha. A spolucestující většinou vydávají pazvuky, nebo jsou strašně veselí, nebo naopak smutní, nebo už nedokážou složit ani smysluplnou větu... Asi to bude tou únavou. Nebo čím jiným by to mohlo být?

Teď nás ale čeká další a těžší úkol. Vystoupit! Spolucestující jsou naklonění veškerému objímání, a tak trvá docela dlouho, než se se všemi rozloučíte a konečně se vám podaří dostat se na vzduch. Ale stojí to za to! Obzvlášť, když si pak můžete vylézt na střechu, o které jsem mluvil na začátku, a znovu se rozhlídnout. Tolik zeleně kolem, ale vy ji nevidíte! Jen cítíte její přítomnost. Ten vzduch, chladi-vý, ale příjemný. Lechtá vás po vlasech a povídá: „Už bys měl jít spát! Za chvíli bude svítat.“ Ale o tom už vás nechám jen snít!

Michal Palát (G4)

Ve tvém snu, Moravo

Na modré jarní obloze se pohupují bílé chomáčky páry. Trpělivě čekají na vlídnou prosbu země: „Dejte mi vodu, kamarádi moji milí.“ Nato je hodné sluníčko pohladí žlutými pentlemi a oni se naplnění štěstím vzdají své krásy, aby ji mohli předat zázračné matce zemi, která v zeleni ukrývá svůj život. Díky obláčkům pak padají dešťové kapky jako perly unášené vznešeným vánkem na lesy, háje, louky i hory, naplňují již vyprahlé studny a zaplavují půdu malými potůčky vody.

A tam uprostřed té radosti se zrodila ona. Nejmoudřejší z vod a nejsvěžejší z řek. Pradávné obyvatelstvo ji pojmenovalo velice vznešeně: „Morava“. Je to vlídná a rozvázná paní, která vychovává své děti hravě, ale přísně. Když ji něco nazlobí, dokáže se tak rozbouřit, že ji město v údolí, kterým protéká, musí prosit o slitování. V dobrých dobách se jí však nikdo nemusí bát a může čerpat ze síly a štědrosti, která je pro ni přirozená. Tam, kde se nalézá její pramen, může totiž každý poutník okusit čistou vodu, která se mu rozplyne na jazyku jako ta nejčerstvější jahoda po dešti.

Šššff... To se její pohádkové diamanty sypou na peřejích mezi kameny a balvany, odrážejí se do vzduchu a vytvářejí tak úžasnou podívanou. Kdesi zase v zákoutí řeky, kde je hladina vody nízká, se v šatičkách koupe veselá dívenka. Ručkama cáká na svého tatínka na břehu, potápí se a na dotek příjemná voda ji něžně objímá jako svou vlastní dcerku.

Příroda, kterou řeka Morava obývá, roste den co den do krásy. Je plná různých šťastných ptáčků, kteří živě švitoří a poletují na nebi. Spousta stromů tu lidem nabízí mnoho dobrého ovoce, jež jde, jak říká známý Kája Mařík, přímo do ledvin. A kam oko dohlédne, je k vidění krásné kvítí, které voní jako čerstvě upečený chléb. Ach, daří se tu lidem, daří! Jsou přátelští a mají se rádi.

A když po dlouhém dni nastává večer, slunce zapadá a zbarvuje oblohu do červena, Morava teče usínajícím krajem, v němž zanechává už jen vzpomínku... Náhle, když míjí starý kamenný most, vidí na něm dva zamilované lidi sedící na jeho svodidlech, jak se dívají do dálky na hořící kouli na obzoru. Jsou k sobě něžně při-

tisknutí, dívka chlapce objímá kolem ramen, opírá si o něj hlavu a on ji jemně hladí po kaštanových vlasech splývajících až na záda. Její upřímné smaragdové oči se upírají na hochovu tvář, která je plná drobných pih. Jeho pohled, který částečně zakrývají poměrně dlouhé, bílé, hedvábné vlasy, má jasně modrou barvu a odráží se v něm překrásné, poslední červánky.

A zatímco si oni šeptají slova lásky, Morava se na ně usmívá a odplouvá do vzdálených končin...

Tuto slohovou práci věnuji všem dětem, ať zůstanou dětmi, všem tátům a maminkám, ať jsou opravdu táty a maminkami, všem zamilovaným lidem, ať je jejich láska vždy pevná, věrná a upřímná, a tobě, Moravo, ať se můžeme kdykoli zaposlouchat do Tvé melodie, zadívat do Tvé krásy a vznášet se v Tvém snu.

Prokop Štěpánek (G4)

Foto © www.hydromagazin.cz

Juno

Juno (Juno)

*Directed by: Jason Reitman
Comedy / Drama / Romance
USA, 2007, 96 min*

„Juno“ is the story of a 16-year-old high school girl who makes her life really complicated. She is irresponsible, “a punker” and gets herself pregnant with one of her school friends. Everything is set quite comically but with a more serious outcome in the end.

Juno is a rebellious teenager who does not care about schoolwork and is not careful enough. She is very sarcastic and sometimes a bit offensive. She loves good rock music and horror movies. She likes to think of herself as a bad girl, but slowly through the movie she realizes her love of Paul Bleeker, her friend from school.

Paul is a bit of a shy young boy who loves tic-tac candies and happens to become the biological father of Juno's baby. He has loved Juno from the beginning and is always there for her. He is also a top runner at the school.

The movie starts with pregnancy tests, a few of them, all positive. Juno then, as a panicky teenager goes for her only option – abortion. However, here it gets complicated (as she finds out that she is unable to abort the baby) once she gets to know it already has fingernails. Soon she has to confront baby's father who she does not love yet, and her own father, who is rather surprised and angry

but also understanding and supportive. Juno explains that she has found a perfect couple for the baby to be its adoptive parents.

Once she meets Mark and Vanessa, the adoptive parents, everything looks pretty good and happy. Vanessa was “born to be a mother” and prepared for the baby, but Mark is not so set to be a parent yet. He slowly gets to know Juno and discovers about himself that he still has big dreams and hopes for his life. Then there are a few twists in the story which would not be right to give away to those who would like to see the movie for themselves.

My opinion: Knowing the actress (Ellen Page) from other movies, I knew there was top experience to expect and I was not disappointed. I built my opinion of the movie mainly around the jokes and Juno's hilarious style of speech. Even though it was a comedy movie, it didn't fail to deliver a deeper message and that can be appreciated.

The movie was presented by the Bridge and Gate magazines for students, November 2013.

Jáchym Příkryl (G6)

„Chtěla jsem se vzdělávat, ale naši mi nechtěli koupit tu nejdůležitější učební pomůcku.“

„A co jsi chtěla studovat?“

„Autoškolu!“

Otec se rozčílí na syna:

„Zase jsi dostal pětku z dějepisu!“

Syn se brání:

„Táto, to ale zavinil Alexandr Veliký!“

Tu vykukne maminka z kuchyně:

„Tak si najdi jiného kamaráda!“

Klepání na nebeskou bránu.

Svatý Petr zakřičí: „Co je?“

„Neříká se CO JE, ale KDO JE!“

Svatý Petr si povzdechne:

„Ach jo, zase učitelka!“

„Slyšela jsem, že váš syn studuje na univerzitě. Co z něho bude, až skončí?“ ptá se známá paní Novákové.

„Obávám se, že důchodce.“

Nová paní učitelka říká ve své třídě:

„Teď se mi pěkně představíte. Třeba ty, chlapče, jak se jmenuješ?“

„Já jsem Prokop Buben.“

„Na to jsem se neptala. Pověz mi, jak se jmenuješ.“

Dva právníci šli na večeři. Poručili si každý kávu a vytáhli sendviče. Přiběhla servírka a říká:

„Pánové, tady nesmíte konzumovat vlastní potraviny!“

Oba právníci se na sebe jen podívali, pokrčili rameny a vyměnili si sendviče...

Skočí policajt do tramvaje a zařve:

„Sledujte ten taxík!“

Chlápek poprosí souseda, jestli by mu pomohl protlačit dveřmi pohovku. Po dvou hodinách namáhavé práce se nikam nepohnuli.

„Kašlu na to, to dovnitř nedostaneme.“

„Dovnitř?“

Taxikář veze domů z nějakého večírku dvě postarší nóbl dámy. Dámy si povídají: „Viděla jste toho mladíka, jak jedl dezert vidličkou na saláty?“

„No a viděla jste ten nemožný pár, když on šel do dveří první?“

„A tu nemožnou blondýnku, co pila k rybě červené víno?“

Taxikář je chvíli poslouchá a pak pronese:

„Dámy, a nevádí vám, že k vám sedím zády?“

Přijde navštívit kamarád kamaráda do nemocnice a ptá se:

„To tě přejel tank, že jsi tak zřízený?“

„Nejdřív mne přejelo auto a pak jsem spadl pod koně.“

„A co bylo dál?“

„Pak mne přejela tramvaj, po ní lokomotiva a nakonec mne mlátila labuť.“

„Nepovídej. A co bylo potom?“

„Potom už nic. Pak už ten kolotoč někdo vypnul.“

K Novákům přijde prodavač vysavačů. Na zem vysype spoustu odpadků a říká:

„Všechno, co ten vysavač nevysaje, sním.“

„Tak to vám přeji dobrou chuť, od včerejška nám nejde proud.“

(red)

**Lercháč – Školní časopis studentů
Cyrilometodějského gymnázia a
střední odborné školy pedagogické
Brno**

Redakční rada:

Kateřina Pokorná, Markéta Solnická, Jiří Habán, David Záboj, Kateřina Bielená, Anna Štykarová, Eva Kellnerová, Kateřina Procházková, Mgr. Monika Vondráková, Ph.D. (S. Cyrila)

Jazyková korektura a sazba:

Mgr. Monika Vondráková, Ph.D.
(S. Cyrila)

Titulní strana:

Zbyněk Řehoř

Redakce:

Lerchova 63, 602 00 Brno

Časopis vychází za podpory Klubu přátel
cyrilometodějské školy v Brně o. s.

Veškeré příspěvky jsou přijímány výhradně v elektronické podobě v maximálním rozsahu tří normostran na adrese caso-pis@cmsps.cz. Redakce si vyhrazuje právo na jejich případné zkrácení.

Toto číslo vychází v únoru 2014. Jeho elektronickou podobu naleznete na <http://www.cmsps.cz/skolni-casopis>. Uzávěrka příštího čísla je 30. 4. 2014.